hoger beroep moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 1057 van het Gerechtelijk Wetboek.

Anderzijds wijst de vraag op de rechtzoekenden die verwikkeld zijn in zaken zoals bedoeld in artikel 578, 14° Ger. W.[73] – vorderingen betreffende collectieve schuldbemiddeling –. Deze laatsten kunnen hun zaak aanvankelijk op informele wijze aanhangig maken bij de arbeidsrechtbank en eventuele ontbrekende gegevens nog op verzoek van de rechter tijdens de procedure bijbrengen[74], terwijl voor deze rechtzoekenden evenwel in graad van beroep geen afwijking wordt voorzien op de bepalingen van artikel 1057 van het Gerechtelijk Wetboek. Ten aanzien van deze categorie van rechtzoekenden werd in de begeleidende brief waarmee de beslissing van de arbeidsrechtbank hen werd ter kennis gebracht echter geen melding gemaakt van het feit dat hun verzoekschrift in hoger beroep de vermeldingen van artikel 1057 van het Gerechtelijk Wetboek moet bevatten.

71. De prejudiciële vraag kadert in een herroepingsprocedure. Meer in het bijzonder dient het Arbeidshof uitspraak te doen over een beroep, waartoe het verzoekschrift op 7 juli 2010 ter griffie is neergelegd, tegen een vonnis van de arbeidsrechtbank van 17 juni 2010 waarbij een toelaatbaarverklaring wordt herroepen. In het verzoekschrift verklaart de tot de collectieve schuldenregeling toegelaten schuldenaar – appellant – niet akkoord te gaan met dit vonnis. Hij ontwikkelt, in weerwil van artikel 1057, 7° Ger. W., evenwel geen grief ten aanzien van het bestreden vonnis.

72. Alvorens het beroep niet ontvankelijk te verklaren legt het Arbeidshof de grondwettigheid van artikel 1057 Ger. W. aan het Grondwettelijk Hof voor.

In de eerste plaats bepaalt het Grondwettelijk Hof in overweging B.4.1. dat de wetgever rekening heeft willen houden met het specifiek karakter van de collectieve schuldenregeling. In afwijking van het gemeen recht

73. Art. 578, 14° Ger. W. verleent de arbeidsrechtbank bevoegdheid om kennis te nemen van de vorderingen betreffende de collectieve schuldenregeling.
74. Zie, wat het onderzoek van het toelaatbaarheidsverzoek betreft: art. 1675/4 Ger. W. en in het bijzonder § 3, op grond waarvan de rechter bij onvolledigheid van het verzoekschrift binnen acht dagen aan de verzoeker vraagt het verzoekschrift aan te vullen.

heeft hij het mogelijk willen maken een vordering tot collectieve schuldenregeling voor de arbeidsrechtbank te brengen overeenkomstig de procedure van de vordering op eenzijdig verzoekschrift, zonder evenwel de in artikel 1675/4 van het Gerechtelijk Wetboek opgenomen vermeldingen op straffe van nietigheid voor te schrijven. Het bijzonder karakter houdt verband met de rol die het auditoraat erin heeft[75] en met de positie van de rechtzoekenden die een beroep moeten doen op de procedure en zich over het algemeen in een zwakke positie bevinden ten opzichte van het formalisme van de procedure.

Vervolgens stelt het Grondwettelijk Hof in overweging B.5.1. evenwel vast dat artikel 1057 Ger. W. zowel van toepassing is op vorderingen in hoger beroep tegen een vonnis, uitgesproken na een *verzoekschrift op tegenspraak* (artikelen 1034*bis* tot 1034*quinquies* van het Gerechtelijk Wetboek), als op de vordering in hoger beroep tegen een beschikking in het kader van de collectieve schuldenregeling[76].

73. Voor het Grondwettelijk Hof moet onderzocht worden of een redelijke verantwoording bestaat voor de gelijke behandeling van categorieën van personen die zich in wezenlijk verschillende situaties bevinden. In overweging B.5.3. stipt het aan dat het tot de beoordelingsbevoegdheid van de wetgever behoort om te beslissen of in eenzelfde aangelegenheid de

75. Kritisch hierover: E. Brewaeys, "Vereenvoudigde procedure vereist niet noodzakelijk vereenvoudigd beroepsverzoekschrift", *De Juristenkrant* 7 december 2011, 7. De auteur stelt dat het auditoraat in beginsel niet optreedt in zaken van collectieve schuldenregeling en zeker niet naar aanleiding van de beoordeling van de juistheid van het verzoekschrift om tot de procedure te worden toegelaten (art. 578, 14° *juncto* art. 764, 10° Ger. W.)

76. In overweging B.5.1. verwijst het Grondwettelijk Hof naar art. 1031 Ger. W. dat bepaalt dat hoger beroep door de verzoeker of een tussenkomende partij tegen de beschikking op eenzijdig verzoek, binnen een maand na de kennisgeving wordt ingesteld bij een verzoekschrift dat voldoet aan de bepalingen van artikel 1026 Ger. W. en wordt neergelegd op de griffie van het gerecht in hoger beroep.
Dergelijk beroep is bijvoorbeeld het beroep door de verzoeker-schuldenaar tegen de beslissing waarbij diens verzoek om tot de procedure te worden toegelaten wordt afgewezen. Het verzoek om herroeping als bedoeld in art. 1675/15, § 1 Ger. W. lijkt dan weer geen eenzijdig verzoek, als bedoeld in de artt. 1025 e.v. Ger. W. Het beroep door de tot de procedure toegelaten schuldenaar tegen de beschikking waarbij het verzoek tot herroeping wordt ingewilligd lijkt bijgevolg geen in art. 1031 Ger. W. bedoeld beroep tegen een beschikking op eenzijdig verzoekschrift. Het verzoek tot herroeping gaat uit van de schuldbemiddelaar of een belanghebbende schuldeiser. Het wordt bij eenvoudige schriftelijke verklaring ter griffie neergelegd of aan de griffie gezonden. Het geeft aanleiding tot een tegensprekelijke behandeling aangezien de griffier de schuldenaar-verzoeker en de schuldeisers in kennis stelt van de datum waarop de zaak voor de rechter komt, zodat zij hun standpunt met betrekking tot het verzoek kunnen laten kennen. (zie: art. 1675/15, § 1, eerste en laatste lid Ger. W.).

minder geformaliseerde procedure zowel in eerste aanleg als in hoger beroep dient te worden toegepast, dan wel of in de beroepsprocedure de gemeenrechtelijke procedureregels gelden.[77]

Daarbij houdt het Grondwettelijk Hof rekening met het feit dat een proceshandeling enkel nietig kan worden verklaard bij belangenschade[78] en in zoverre het normdoel niet werd bereikt[79]. Tevens stelt het Grondwettelijk Hof vast dat de vermeldingen van de vordering in hoger beroep minder omvangrijk en complex zijn dan deze die de verzoeker in acht moet nemen bij zijn verzoek om tot de procedure te worden toegelaten[80]. Tenslotte beklemtoont het Grondwettelijk Hof in overweging B.5.4. het monopolie van de schuldenaar om de collectieve schuldenregeling te initiëren, waardoor hij mag worden geacht het verdere verloop van de door hem gestarte procedure – met inbegrip van de wijze waarop er rechtsmiddelen in kunnen worden aangewend – te kennen.

74. Een en ander brengt het Grondwettelijk Hof tot het besluit dat de onderwerping van de verzoeker in de collectieve schuldenregeling aan het gemeen procesrecht bij het instellen van een hoger beroep tegen een beslissing van de schuldbemiddelingsrechter, de Grondwet, en inzonderheid het gelijkheidsbeginsel niet schendt. Volgens het Grondwettelijk Hof is de situatie waarin hij zich bevindt niet zo fundamenteel verschillend dat een gelijke behandeling niet kan worden verantwoord.

77. Vergelijk, voor een parallel tussen de *wijze* van inleiding van het verzoek in eerste aanleg en in beroep, in socialezekerheidszaken: art. 704, § 2 Ger. W. en art. 1056, 3° Ger. W.

78. Art. 861 Ger. W.: De rechter kan een proceshandeling alleen dan nietig verklaren, indien het aangeklaagde verzuim of de aangeklaagde onregelmatigheid de belangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt.
Een uitzondering geldt voor de in art. 862 Ger. W. bedoelde gevallen.

79. Art. 867 Ger. W.: Het verzuim of de onregelmatigheid van de vorm van proceshandeling (…) kan niet tot de nietigheid leiden, wanneer uit de gedingstukken blijkt dat de handeling het doel heeft bereikt dat de wet ermee beoogt, of dat de niet-vermelde vorm wel in acht is genomen.

80. Zie wat deze laatste betreft: art. 1675/4 Ger. W
Deze complexiteit verantwoordt de mogelijkheid om het verzoekschrift om verzoek van de schuldbemiddelingsrechter aan te vullen (zie: art. 1675/4, § 3 Ger. W.).

NOAB

IX. Laattijdige aangifte

75. Met betrekking tot de aangifteproblematiek in artikel 1675/9, §2 en §3 Ger. W. is een vonnis van de arbeidsrechtbank te Luik van 11 januari 2010 lezenswaardig[81].

Aanleiding voor de discussie met betrekking tot de interpretatie van artikel 1675/9 Ger. W. is een vraag van de FOD Financiën (afdeling directe belastingen) van november 2009 om toepassing van artikel 1675/14 Ger. W.

Artikel 1674/14, §2, tweede lid Ger. W. laat de schuldbemiddelaar, de arbeidsauditeur, de schuldenaar of elke belanghebbende schuldeiser toe de zaak opnieuw voor de rechter te brengen bij moeilijkheden die de uitwerking of de uitvoering van de regeling belemmeren of wanneer zich nieuwe feiten voordoen terwijl de regeling wordt opgesteld of wanneer nieuwe feiten de aanpassing of de herziening van de regeling rechtvaardigen.

76. Na het opduiken van een nieuwe schuld legde de schuldbemiddelaar op 28 mei 2009 een nieuw ontwerp van minnelijke aanzuiveringsregeling voor aan de schuldeisers die aangifte deden en werden toegelaten tot het passief.

Tijdens de periode om in te stemmen, met name op 22 juni 2009, richtte het ontvangkantoor Luik van de afdeling Inkomstenbelastingen van de FOD een aangifte van schuldvordering tot de schuldbemiddelaar. Zij betrof de betaling van een in 2003 en 2004 ingekohierde belastingschuld, die betrekking had op de inkomsten van respectievelijk 2001 en 2002.

77. De schuldbemiddelaar weigerde echter deze aangifte als een nieuw feit aan te merken. Hij koos ervoor de schuld niet op te nemen in het passief omdat hij een in naam van de minister van financiën getekende brief had ontvangen, waaruit instemming met de ontwerpregeling bleek.

Bij de beoordeling van de beslissing bleek dat de griffier de uitspraak van toelaatbaarheid niet ter kennis gebracht had van het ontvangkantoor,

81. Arbrb. Luik 11 januari 2010, R.CD N° 07/0960; Elektronische versie consulteerbaar via http://www.juridat.be. (laatste raadpleging op 1 december 2011)